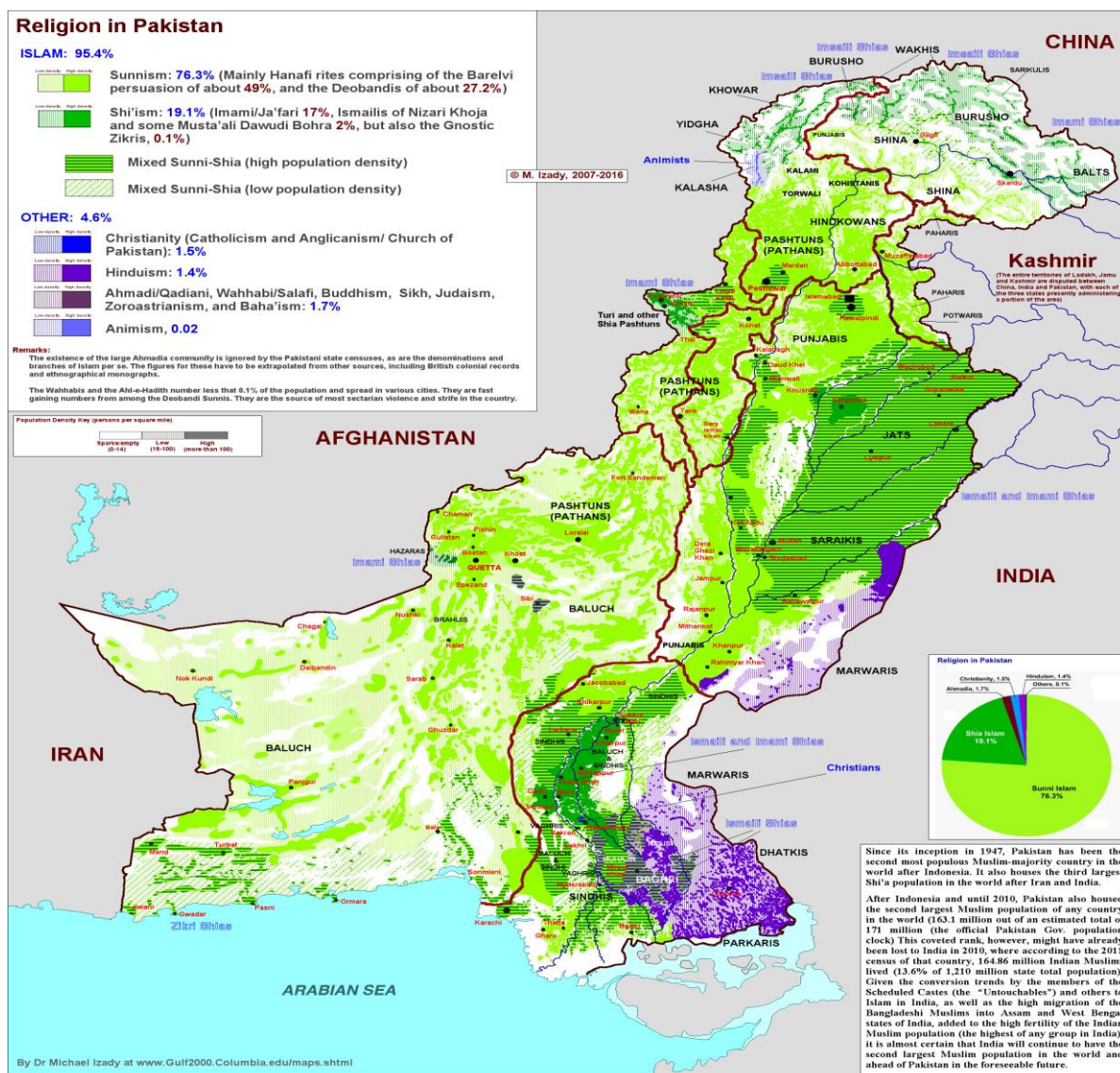

Pakistanská islamská republika

Situácia náboženskej minority Ahmadiov v Pakistane

Október 2017

Obsah

Výhrada/ Disclaimer.....	4
Správa o krajine pôvodu – Pakistan – Situácia náboženskej minority Ahmadiov.....	5
A) UNHCR: Kritéria pre posúdenie potreby medzinárodnej ochrany príslušníkov náboženských minorít v Pakistane, Január 2017, HCR/EG/PAK/17/01	5
B) USDOS – Ministerstvo zahraničných vecí USA, Správa o medzinárodnej náboženskej slobode v roku 2016 – Pakistan, 15 August 2017	10
C) Human Rights Watch, Svetová správa 2017 – Pakistan, 12. január 2017	11
D) Komisia USA pre medzinárodnú náboženskú slobodu, Výročná správa 2017 - Pakistan	11
E) EASO Správa o krajine pôvodu Pakistan – bezpečnostná situácia, August 2017	12
F) Riaditeľstvo pre výskum, prísťahovalecká a utečenecká rada Kanady, Ottawa, Pakistan: náboženské a etnické skupiny v Rabwah, vrátane veľkosti obyvateľstva a regionálnej distribúcie; dostupnosť zamestnania a bývania pre Ahmadiov; situácia Ahmadiov, vrátane sociálnej diskriminácie (2015-2016) [PAK105713.E].....	12
G) Úrad Spojeného kráľovstva, Informácie a usmernenia pre krajinu Pakistan: Ahmadiovia, verzia 2.0 máj 2016.....	14
H) Rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených prípadoch Y (C-71/11) a Z (C-99/11), zo dňa 5. septembra 2012	17
Country Origin Report – Pakistan – Situation of Ahmadi minority religious group	21
A) UNHCR: Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, January 2017, HCR/EG/PAK/17/01	21
B) USDOS – US Department of state, 2016 Report on International Religious Freedom – Pakistan, 15 August 2017	26
C) Human Rights Watch, World Report 2017 – Pakistan, 12 January 2017	27
D) U.S. Commission on International Religious Freedom, Annual Report 2017 – Pakistan	27
E) EASO Country of Origin Information Report Pakistan Security Situation, August 2017	28
F) Research Directorate, Immigration and Refugee Board of Canada, Ottawa, Pakistan: Religious and ethnic groups in Rabwah, including population size and regional distribution; availability of employment and housing for Ahmadi; situation of Ahmadi, including social discrimination (2015-2016) [PAK105713.E]	29
G) UK Home Office, Country Information and Guidance Pakistan: Ahmadi, Version 2.0 May 2016	31

Zoznam použitých zdrojov / List of Sources used 37

Výhrada/ Disclaimer

Výhrada týkajúca sa použitých zdrojov a uvedených informácií/ Disclaimer on sources and information

Táto správa bola napísaná na základe starostlivo vybraných spoľahlivých a verejne dostupných zdrojov informácií. Všetky použité zdroje sú v správe uvedené.

Všetky informácie uvedené v tejto správe boli vyhľadane, vyhodnotené a spracované s najvyššou možnou mierou starostlivosti vzhľadom na obmedzený rozsah času dostupného na jej vyhotovenie. Správa danú problematiku nepokrýva vyčerpávajúco a nie je ani rozhodujúca pre posúdenie konkrétnej žiadosti o azyl.

Ak v správe nie je spomenutá určitá udalosť, osoba alebo organizácia, nemusí to nevyhnutne znamenať, že sa udalosť nestala, alebo že táto osoba alebo organizácia neexistuje.

Informácie uvedené v správe nevyjadrujú osobné ani politické názory Ligy za ľudské práva.

This report was composed on the basis of carefully selected reliable, publicly available sources of information. All sources used are referenced.

All the information provided has been researched, evaluated and processed with utmost care within a limited time span. The report does not pretend to be exhaustive. Neither is this document conclusive as to the merit of any claim to refugee status or asylum.

If a certain event, person or organization is not mentioned in the report, this does not necessarily mean that the event has not taken place or that the person or organization does not exist.

The information in the report does not necessarily reflect the opinion of The Human Rights League and makes no political statement whatsoever.

Výhrada použitia správy/ Disclaimer on the use of the report

Správa nemôže byť kopírovaná alebo publikovaná (či už úplne alebo čiastočne) bez predchádzajúceho súhlasu Ligy za ľudské práva, s tým, že verejné zdroje informácií použité v správe smú byť citované, nie ale ich preklad do slovenského jazyka alebo samostatná správa bez predchádzajúceho súhlasu Ligy za ľudské práva.

This report can not be reproduced or republished (partially or entirely) without the prior consent of The Human Rights League. The public sources of information used in this report can be quoted, but not their translation into Slovak, or the report itself without the prior consent of The Human Rights League.

Správa o krajine pôvodu – Pakistan – Situácia náboženskej minority Ahmadiov

A) UNHCR: Kritéria pre posúdenie potreby medzinárodnej ochrany príslušníkov náboženských minorít v Pakistane, Január 2017, HCR/EG/PAK/17/01¹

“Potenciálne rizikové profily

Ahmadi

Ahmadiyja Jama'at (alebo hnutie Ahmadi) bolo založené v roku 1889 v Indii ako reformistické hnutie v islame. Odhady veľkosti populácie Ahmadi v Pakistane sa pohybujú od 126 000 do niekoľko miliónov. Ústredie Ahmadijskej komunity v Pakistane je v meste Rabwah, v provincii Pandžáb, kde sa uvádza, že Ahmadiovci tvorí viac ako 97% obyvateľov. Ahmadiovci sa samozrejme označujú za moslimov. Majú však presvedčenia, ktoré sa líšia od hlavných sunnitských interpretácií základných islamských pojmov, ktoré niektorí z moslimov považujú za ne-islamské a rúhavé. Opozícia voči Ahmadiovcom z hlavného prúdu moslimskej komunity v Pakistane údajne pochádza hlavne z rozdielov vo viere s ohľadom na proroka Mohameda, najmä v presvedčení, že prorok Mohamed je posledným prorokom. Podľa výskumu Centra výskumu Pew v roku 2011 66% moslimov v Pakistane odpovedalo, že Ahmadiovia nie sú moslimovia, zatiaľ čo iba sedem percent Ahmadiov prijalo ako moslimov. V decembri 2015 na stretnutí pakistanskej Rady islamskej ideológie predseda údajne vyzval na stretnutie, aby sa posúdilo, či Ahmadijovia by mali byť považovaní za murtadov, ktorí odmietli islam.

a) Legislatívny rámec

Pokiaľ ide o osoby Ahmadiov podľa ústavného dodatku z roku 1974 boli Ahmadiovia vyhlásení za "nemoslimskú" menšinu, a preto majú zakázané byť členmi moslimskej náboženskej komunity v Pakistane. V roku 1984 bývalý prezident Zia ul-Haq zaviedol do trestného zákonníka ustanovenia § 298B a 298C prostredníctvom nariadenia č. XX.190 (Pozri aj časť III.C). Podľa článku 298B ak Ahmadi použije epitafy, opisy a názvy vyhradené pre určité sväté osobnosti a miesta, spácha tým trestný čin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody až na tri roky a pokutu.

§ 298C zakazuje Ahmadiom, aby "priamo alebo nepriamo" "vystupovali" ako moslimovia, aby "nazývali" alebo sa odvolávali na svoju vieru ako na islam" a z" kázania" alebo "propagácie" ich viery". Tieto oddiely zavádzajú diskriminačné opatrenia: Ahmadiovia nesmú praktizovať svoje náboženstvo, majú zakázané súkromné alebo verejné uctievanie, akúkoľvek formu náboženskej výučby a zverejňovanie alebo šírenie svojich náboženských materiálov. Tieto trestné ustanovenia taktiež znemožňujú Ahmadiom odkazvať na svojho zakladateľa ako proroka alebo odkazovať na ich sväté osobnosti cez ich náboženské pozdravy; odkazovať na svoje bohoslužobné miesta ako mešity; používať tradičnú islamskú

¹ https://www.ecoi.net/file_upload/90_1490341007_2017-01-unhcr-pakistan-religious-minorities.pdf

formu pozdravu; používať islamskú výzvu na modlitbu, známu ako Azan (alebo Adhan), alebo odkazovať na ich vlastnú výzvu k modlitbe ako Azan.

Navyše jazyk používaný v ustanoveniach § 298B a 298C umožňuje širokú škálu interpretácií, čím údajne vytvára priestor na zneužitie. Napríklad v paragrafe 298C sa uvádza, že akákoľvek osoba skupiny Ahmadi, ktorá "slovami, či už hovorenými alebo písanými, alebo viditeľným zastúpením, alebo akýmkoľvek spôsobom znevažuje pocity moslimov, bude potrestaná". Ahmadiovia, ktorí sú odsúdení podľa článku 298C, môžu byť odsúdení na trest odňatia slobody až na tri roky a / alebo pokutu.

Prostredníctvom týchto zákonov proti ahmadiom štát zaviedol prísne obmedzenia na nezrušiteľné právo na slobodu náboženstva jednotlivcov z radov Ahmadiov v Pakistane². Protiahmadiovské zákony a zákony o rúhaní údajne často používajú štátne orgány, ako aj členovia spoločnosti, aby zacielili a obťažovali nasledovníkov Ahmadiho vierovyznania. Neurčité znenie článku 295C údajne postihlo najmä jednotlivcov z radov Ahmadiov, keďže v niektorých prípadoch sudcovia údajne interpretovali vyjadrenie ahmadijského náboženského presvedčenia ako rúhanie. V roku 2015 podľa ahmadijských skupín úrady v priebehu roka zadržali 11 Ahmadiov za trestné činy v prípadoch súvisiacich s náboženstvom, z ktorých šesť bolo vzatých do väzby. Podľa správ sú členovia komunity Ahmadi často obvinení z náboženských trestných činov na základe falošných dôvodov alebo pri riešení osobných alebo obchodných sporov.

b) Situácia jednotlivcov z radov Ahmadi v Pakistane

Jednotlivci z radov Ahmadi čelia diskriminácii v dôsledku štátom-podporovaných opatrení, ktoré ukladajú obmedzenia pre občianske a politické práva Ahmadiov. Pakistanské pasy údajne obsahujú informácie o náboženskej príslušnosti nositeľa. Moslimovia, ktorí žiadajú o pas, musia urobiť vyhlásenie, že vyhlasujú zakladateľa hnutia Ahmadi za falošného proroka a jeho nasledovníkov za nemoslimov a musia vyhlásiť, že veria, že prorok Mohammed je posledným prorokom. Toto vyhlásenie skutočne znamená, že Ahmadi musí buď poprieť svoju vieru, alebo sa vzdať možnosti získať pas. Znamená to tiež, že Ahmadi sa nemôže spoliehať na vládne programy na financovanie a uľahčenie cestovania za účelom vykonania púte Hajj. Zatiaľ čo národné identifikačné preukazy nezobrazujú informácie o náboženstve nositeľa, Národná databáza a registračný úrad (NADRA) zhromažďuje informácie o náboženstve žiadateľa a moslimskí žiadatelia musia urobiť podobné vyhlásenie ako pri žiadostiach o pas. Ahmadiovia, ktorí sa zaregistrujú ako moslimovia a ktorí podpisujú

² "V roku 2015 pákistánska vláda aj naďalej páchala a tolerovala systematické, pretrvávajúce a mimoriadne porušovanie náboženských slobôd. Nábožensky diskriminačné ústavné ustanovenia a právne predpisy, ako napríklad zákon o rúhaní v krajine a protiahmadijské zákony, vnútorne porušujú medzinárodné normy slobody náboženského vyznania alebo viery a vedú k stíhaniu a uväzneniu." USCIRF, Výročná správa 2016 - CPC Tier 1 odporúčané USCIRF - Pakistan, 2. mája 2016, <http://www.refworld.org/docid/57307ced15.html>. "Predtým sme dospeli k záveru, že právna úprava obmedzujúca Ahmadiov je neprimeraným opatrením, ktoré okrem toho podkopáva základné právo na náboženský prejav." MN a ďalšie (Ahmadis - krajské podmienky - riziko) Pakistan Pakistan v. Secretary of State for Home Department, CG [2012] UKUT 00389 (IAC), Spojené kráľovstvo: Upper Tribunal (Imigračná a azylová komora), 13. novembra 2012, <http://www.refworld.org/docid/50a3ccd72.html>, ods. 115.

vyhlásenie, môžu byť vystavení riziku stíhania za to, že sa "prezentujú" za moslimov podľa § 298C Trestného zákona.

V rokoch 1985 až 2002 volebný systém vyžadoval od nemoslimov, aby sa zaregistrovali na osobitnom hlasovacom zozname odlišnom od zoznamu pre moslimov. V roku 2002 uskutočnila volebná komisia Pakistanu reformy a zrušila túto diskriminačnú požiadavku a segregáciu medzi moslimami a nemoslimmi. Avšak aj napriek týmto zmenám sa Ahmadiom údajne aj naďalej zakazuje registrovať sa na všeobecnom zozname voličov a musia sa stále zaregistrovať na samostatnom zozname vedenom výhradne pre Ahmadiov. V októbri 2015 Ahmadiovia v Lahore a ďalších okresoch provincie Pandžáb údajne bojkotovali miestne voľby na protest proti tomu, že boli zapísaní na samostatnom hlasovacom lístku.

Existujú aj správy, že niektoré kantonistické rady odmietajú registrovať sobáše jednotlivcov z radov Ahmadiov.

Napriek tomu, že Ústava zakazuje diskrimináciu z náboženských dôvodov, pokiaľ ide o prijímanie do akýchkoľvek vzdelávacích inštitúcií financovaných štátom, budúci študenti musia údajne deklarovvať svoju náboženskú príslušnosť na formulároch žiadosti pre štátom financované aj súkromné vzdelávacie inštitúcie. Tí, ktorí sa identifikujú ako moslimovia, musia písomne vyhlásiť, že veria v konečnosť proroctva, čo je požiadavka, ktorá vylučuje Ahmadiov. Tí, ktorí sa označujú ako Ahmadiovia, čelia údajne diskriminácii v prístupe k vysokoškolskému vzdelávaniu.

Hoci podľa paragrafu 298b ods. 1 trestného zákonníka Ahmadiovia majú zakázané nazývať svoje bohoslužobné miesta za mešity, údajne neexistujú formálne obmedzenia na zriadenie miest uctievania. V praxi však miestne úrady údajne často odmietajú Ahmadiom povoliť vybudovať miesta pre bohoslužby a tie existujúce sú občas uzavreté, zničené, znesvätené alebo nezákonne vyvlastnené, pričom úrady údajne často podporujú takéto činy alebo na nich participujú. Nemoslimská misijná činnosť je povolená za predpokladu, že nedochádza ku kázaniu proti islamu a že misionári uznávajú, že nie sú moslimovia, čo vylučuje Ahmadiov.

Ahmadiom tiež údajne zakázali štátne úrady organizovať konferencie alebo stretnutia od roku 1983. Predaj náboženských publikácií Ahmadiov je údajne zakázaný. V januári 2016 bol majiteľ obchodu v Rabwah údajne odsúdený na päť rokov väzenia za obvinenie z rúhania a tri roky za obvinenia z terorizmu, keď propagoval vieru Ahmadiov predajom publikácií Koránu a ahmadijskej literatúry. Existujú správy, že po prijatí NAP boli opatrenia, ktoré boli oznámené s cieľom podporiť ochranu náboženských menšín, ako napríklad kroky proti nenávisťnému prejavu, v praxi používané na zakázanie publikácií Ahmadiov. Dňa 5. decembra 2016 bolo ústredie pakistanskej ahmadijskej komunity v Rabwah údajne prepadnuté pandžábskym oddelením boja proti terorizmu (CTD): údajne boli zatknutí štyria Ahmadiovia a prvé informačné správy proti deviatim osobám boli celkom zaregistrované v

zmysle paragrafov 298B a 298C trestného zákona pre údajné publikovanie zakázanej literatúry.

Štátne orgány často zlyhávajú pri poskytovaní primeranej ochrany jednotlivcom Ahmadi (pozri tiež časť IV, Situácia náboženských menšín v Pakistane). Zločiny a násilné činy proti Ahmadiom údajne nie sú dôsledne vyšetrované a páchatelia takýchto zločinov sú zriedkavo postavení pred spravodlivosť. Taktika zastrašovania a tlak na úrady zo strany islamských fundamentalistických skupín údajne prispievajú k nechote štátu zasiahnuť, vyšetrovať alebo stíhať náboženské násilie alebo zločiny. Napríklad štátne orgány údajne nedokázali postaviť pred súd osoby zodpovedné za útoky proti členom Ahmadijskeho spoločenstva, ktoré v júli 2014 viedli k úmrtiu babičky a jej dvoch vnúčat. Dňa 28. augusta 2015 prijalo provinčné zhromaždenie v Pandžábe uznesenie, v ktorom kritizuje bývalého pakistanského vysokého komisára pre Spojené kráľovstvo, že verejne sponchyňuje zákony proti Ahmadiom.

Okrem toho sa vyskytujú správy o tom, že polícia pácha násilie voči osobám Ahmadiom, alebo nepodniká kroky na zabránenie násillia voči osobám Ahmadi v ich starostlivosti.

Protiahmadijské nálady sú údajne tolerované a prehliadané orgánmi. Vláda bola kritizovaná za to, že "sa pozerá iným smerom" a že nedokázala zastaviť extrémistov, ktorí sa zapájajú do nenávistných prejavov a podnecujú násilie voči komunitám Ahmadiom. Protiahmadijské nenávistné prejavy a podnecovanie násillia voči Ahmadiom, vrátane islamských učencov, údajne zostáva do značnej miery nekontrolované a / alebo nepotrepané úradmi.

Štátne orgány tiež údajne diskriminujú komunitu Ahmadiom. Napríklad v marci 2016 reklama na aukciu obytnej a komerčnej pôdy v Činiotskej štvrti Pandžábom a Agentúrou pre územné plánovanie (PHTPA) údajne uviedla, že "niekto, kto súvisí so sektami Qadiani/Ahmadi/Lahori/Mirzai, sa nemôže zúčastniť Programu rozvoja oblasti moslimskej kolónie, Chenab Nagar ", kde sa nachádza aj sídlo Ahmadiom.

c) Zaobchádzanie s osobami Ahmadi nešťátnymi činiteľmi

Represívna a diskriminačná legislatíva spojená s diskriminačnými praktikami, ktoré sú štátom-schvaľované, údajne podporuje kultúru náboženskej neznášanlivosti a beztrestnosti. V dôsledku toho sú členovia komunity Ahmadi údajne zraniteľní voči zneužívaniu, násilliu vrátane zabíjania, obťažovania a zastrašovania v rukách členov komunity. Od útoku v roku 2010 na dve ahmadijské mešity v Lahore, kde bolo odhadovaných 94 ľudí zabitých, údajne pokračovalo nábožensky motivované násilie a cielené zabíjanie Ahmadiom. Napríklad v júni 2016 bol ahmadijský muž údajne zastrelený a zabitý ozbrojenými mužmi mimo jeho domu v Attocku; v máji 2016 bol v Karáči zabitý Ahmadi ozbrojenými mužmi; v marci 2016 bol Ahmadi údajne bodnutý a zabitý, keď vyšiel z jeho domu v okrese Sheikhpura v Pandžábe; a v januári 2016 bol v meste Rabwah zastrelený Ahmadi ozbrojenými mužmi a neskôr zomrel v nemocnici. Podľa Inštitútu v Jinnah zbieranie údajov o zločinoch proti Ahmadiom

zostáva výzvou, pričom jednou z najväčších prekážok je autocenzúra zo strany miestnych a národných médií pri hlásení prípadov kriminality z nenávisťi a násilia proti Ahmadiovi. Podľa dostupných údajov bolo v rokoch 2014 - 2015 zabitých 39 Ahmadiov v nábožensky motivovaných útokoch. K väčšine incidentom proti Ahmadiovi údajne dochádza v Pandžábe a Sindhe, pričom v Balúčistane boli tiež hlásené nejaké incidenty. Existujú aj ďalšie správy o zničení a znesvätení mešity Ahmadiov. V decembri 2016 stovky ľudí zaútočilo na bohoslužobné miesto Ahmadiov v okrese Chakwal v Pandžábe. Členovia komunity Ahmadi uviedli, že žijú v neustálom strachu z napadnutia. Tradičný štýl oblečenia, ktorý nosia ahmadijské ženy, údajne zvyšuje ich viditeľnosť a tým aj ich zraniteľnosť. Podľa ahmadijských skupín sa už tieto ženy necítia bezpečne pri navštevovaní ahmadijských mešít za účelom účasti na modlitbách alebo iných obradoch, dokonca aj pri vlastných svadobných obradoch.

Obvinenia z rúhania proti osobám Ahmadiov údajne viedli k násilným davom a zabíjaniu. Napríklad 20. novembra 2015 dav údajne zapálil továreň v Jhelume, ktorú vlastnil Ahmadi, po tom, ako bolo miestnemu duchovnému oznámené, že stránky Koránu boli vhodené do pece v továrni. Nasledujúci deň dav údajne prelomil policajný kordón a podpálil miesto pre bohoslužby Ahmadiov v Jhelume. V júli 2014 v reakcii na obvinenia, že muž Ahmadi vysielal rúhavý obsah na svojej stránke na Facebooku, veľký dav údajne napadol jeho dom a zapálil ďalšie domy v oblasti, čo viedlo k smrti babičky a jej dvoch vnúčat.

V celej krajine sú hlásené zhromaždenia a nenávisťné kampane podporujúce neznášanlivosť a diskrimináciu voči Ahmadiovi, či už prostredníctvom tradičných médií alebo distribúcie brožúr, používania samolepiek a stenových graffiti. V septembri 2016 Rada sťažností orgánu pre reguláciu elektronických médií v Pakistane údajne zamietla sťažnosti členov Ahmadijskej komunity proti "provokatívnym" poznámkam o Ahmadioch dvoma hosťami televíznej stanice Neo; stretnutie Rady bolo údajne prerušené skupinou advokátov pod vedením advokátskej komory v Lahore, ktorí požadovali, aby bola sťažnosť Ahmadiov zrušená. V apríli 2016 počas prejavu v politickom zhromaždení sa bývalý predseda vlády (2012 - 2013) a vodca PPP Raja Parvez Ashraf údajne odvolával na "problém Ahmadiov" a tvrdil, že jeho strana "zastavila, zlomila krk a pochovala [ahmadijský] problém". V decembri 2015 obchodník vo veľkom nákupnom stredisku v Lahore údajne umiestnil plagát obsahujúci hanlivé poznámky a zabránil Ahmadiovi, aby vstúpil do obchodu. Po tom, čo sociálne médiá šírili správu, že polícia zatkla obchodníka, stovky ľudí sa údajne zhromaždili pred obchodným centrom na protest. Skupiny proti Ahmadiovi, vrátane Khatm-e-nabuwatu (čo znamená konečnosť prorocstva) údajne organizujú pravidelné zhromaždenia a konferencie proti komunite Ahmadiov; podľa hlásení z médií niektoré skupiny proti Ahmadiovi, vrátane Khatm-e-nabuwatu, "vyzývajú svojich nasledovníkov, aby zvážili zabitie Ahmadioho ako náboženský záväzok".

Nenávisťný prejav proti Ahmadiovi bol zaznamenaný v rámci vzdelávacích inštitúcií; obvinenia z rúhania v niektorých prípadoch údajne viedli k prepusteniu učiteľov z radov

Ahmadiov. Skupina Ahmadi uvádza, že zamestnanci z radov Ahmadiov v iných sektoroch boli obťažovaní a v niektorých prípadoch nútení opustiť svoju prácu zo strany spolupracovníkov, keď bola ich identita Ahmadi odhalená. Odborníci z radov Ahmadiov a majitelia malých podnikov boli údajne podrobení tomu, čo označili ako "kampane hospodárskeho vylúčenia" alebo "ekonomické bojkoty" predovšetkým "miestnymi náboženskými skupinami zo všetkých sekt majoritného islamu"; v dôsledku toho sa mnohí ahmadijskí majitelia podnikov údajne museli presťahovať do iných oblastí.

Vo svetle vyššie uvedeného sa UNHCR domnieva, že členovia komunity Ahmadiov, vrátane tých, ktorí sú predmetom útokov zo strany militantných skupín alebo tých, ktorí sú obvinení z trestných činov v rámci rúhania alebo protiahmadijských zákonov, pravdepodobne potrebujú medzinárodnú ochranu pre utečencov z dôvodu ich náboženstva, etnickej príslušnosti, (imputovaného) politického presvedčenia a / alebo iných relevantných dôvodov v závislosti od individuálnych okolností prípadu."

B) USDOS – Ministerstvo zahraničných vecí USA, Správa o medzinárodnej náboženskej slobode v roku 2016 – Pakistan, 15 August 2017³

"Vedúci predstavitelia ahmadijských moslimských komunit a organizácií zaoberajúcimi sa ľudskými právami naďalej vyjadrovali obavy v súvislosti s vládnym zacielením na Ahmadiov za rúhanie. Ahmadiovia boli aj naďalej postihovanými diskriminačnými a nejednoznačnými právnymi predpismi, ktoré im upierali základné práva.

V priebehu roka boli členovia komunity Ahmadi zabití neznámymi útočníkmi, pričom tieto útoky niesli znaky cielených útokov. Dostupné sú správy o pokračujúcom úsilí jednotlivcov prinútiť náboženské menšiny, aby konvertovali na islam, vrátane nútených konverzií mladých dievčat a pokračujúcej diskriminácie menšín v zamestnaní. Pokračovali aj správy o útokoch na sväté miesta, cintoríny a náboženské symboly náboženských menšín.

Podľa ústavy a trestného poriadku, Ahmadiovia nie sú moslimovia a nemôžu sa nazývať moslimami alebo tvrdiť, že sú prívržencami islamu. Trestný zákon im zakazuje kázať alebo propagovať svoje náboženské presvedčenie, proselytizovať alebo "urážať" náboženské pocity moslimov". Trest za porušenie týchto ustanovení je trest odňatia slobody až na tri roky a pokuta. Zákon zakazuje predaj náboženskej literatúry Ahmadiov..

Vyskytli sa viaceré prípady toho, čo sa zdá byť cielené zabíjanie členov komunity Ahmadi. 27. novembra ozbrojenci na motorke zabilí muža Ahmadiho v Karáčí. 4. júna neidentifikovaní ozbrojenci zabilí majiteľa lekárne Ahmadiho v meste Attock v Pandžábe. 1. marca neidentifikovaní útočníci dohodali muža Ahmadiho v blízkosti pandžábskej štvrť Sheikhupura. Útočníci na motorkách zastrelili 25-ročného muža Ahmadiho a 20. júna bol zastrelený doctor Ahmadi na svojej klinike, bez svedkov; obe vraždy sa vyskytli v susedstve komunity Ahmadi v Karáčí.

³ https://www.ecoi.net/local_link/345198/476349_en.html

Predstavitelia Ahmadiov uviedli, že extrémisti vrátane zástupcu náboženskej politickej strany Jamaat-e-Islami a pandžábskeho zhromaždenia z Pakistanskej moslimskej ligy (PML-N) uskutočnili zhromaždenie v Rabwah, v Pandžábe, ktoré je centrum Ahmadiov v Pakistane , na ktorom vyzývali na zabíjanie Ahmadiov tvrdiac, že táto skupina je proti-islamská a proti-pakistanská."

C) Human Rights Watch, Svetová správa 2017 – Pakistan, 12. január 2017⁴

"Náboženské menšiny

Najmenej 19 ľudí čakalo na trest smrti po tom, ako boli odsúdení podľa drakonického pakistanského zákona o rúhaní a stovky očakávali súdny proces. Väčšina tých, ktorí čelia odsúdeniu za rúhanie, sú príslušníkmi náboženských menšín, ktorí sú často obeťami takýchto obvinení z dôvodu osobných sporov.

Vláda naďalej aktívne podporovala právnu a procesnú diskrimináciu voči členom náboženskej komunity Ahmadiov tým, že nezrušila diskriminačné zákony."

D) Komisia USA pre medzinárodnú náboženskú slobodu, Výročná správa 2017 - Pakistan⁵

"Počas uplynulého roka pakistanská vláda aj naďalej páchala a tolerovala systematické, pretrvávajúce a mimoriadne porušovanie náboženských slobôd. Nábožensky diskriminačné ústavné ustanovenia a právne predpisy, ako napríklad zákon o rúhaní a protiahmadijský zákon, naďalej vedú k stíhaniu a uväzneniu. Najmenej 40 osôb bolo odsúdených na trest smrti alebo im boli uložené doživotné tresty za rúhanie vrátane dvoch kresťanov, ktorí boli odsúdení na smrť v júni 2016. V priebehu roka boli odsúdení a uväznení Ahmadijci a šiítski moslimovia na päť rokov a štyria Ahmadijci boli obvinení na podklade protiahmadijských ustanovení. Náboženské menšinové spoločenstvá, vrátane kresťanov, hinduistov, Ahmadiov a šiítskych moslimov, tiež prežívajú nábožensky motivované a sektárske násilie zo strany teroristických organizácií i jednotlivcov v spoločnosti; dlhodobý neúspech vlády v prevencii alebo stíhaní takéhoto násillia vytvoril hlboko zakorenené podnebie beztrestnosti, ktoré povzbudilo extrémistických aktérov. Provinčné učebnice s diskriminačným obsahom proti menšinám sú naďalej významným problémom. Správa tiež pojednáva o nútených konverziách a manželstvách hinduistických a kresťanských dievčat a žien, hoci pakistanská vláda urobila niektoré pozitívne kroky v tejto oblasti a urobila ďalšie povzbudzujúce gestá voči náboženským menšinám. Na základe týchto porušení USCIRF opäť v roku 2017 usudzuje, že Pakistan si zaslúži označenie za "krajinu, ktorá je v osobitnom záujme" alebo CPC, podľa zákona o medzinárodnej náboženskej slobode (International Religious Freedom Act, IRFA), ako je označený už od roku 2002.

⁴ https://www.ecoi.net/local_link/335171/463753_en.html

⁵ https://www.ecoi.net/file_upload/5250_1494486459_pakistan-2017.pdf

V septembri 2016 bolo 42. výročie druhého pakistanského dodatku k ústavnej zmluve, v ktorom boli Ahmadiovia označení za "nemoslimov". Okrem toho časť 298 trestného zákona kriminalizuje Ahmadiov, ktorí sa označujú za moslimov, kážu, propagujú alebo šíria materiály o ich viere; alebo označujú svoje miesta bohoslužieb ako mešity. Tiež majú zakázané voliť. V januári 2016 Abdul Shakoor, optik a majiteľ obchodu v Rabwah v provincii Pandžáb, bol odsúdený na päť rokov väzenia za obvinenie z rúhania a tri roky za obvinenia z terorizmu, ktoré si má odpykať súbežne, za šírenie ahmadijskej moslimskej viery predajom publikácií Koránu a ahmadijskej literatúry. Jeho šíitsky moslimský manžér obchodu Mazhar Sipra bol odsúdený na päť rokov za obvinenie z terorizmu. Obaja sa odvolali proti týmto rozsudkom. Dňa 5. decembra 2016 protiteroristické oddelenie provincie Pandžáb spravilo raziu na publikačné a auditorské úrady ahmadijskej komunity. Polícia zbila niekoľko ľudí a zatkla štyroch Ahmadiov, ktorí boli neskôr obvinení z porušovania paragrafu 298-C Trestného zákona a ustanovení zákona o boji proti terorizmu v krajine. Údajne boli po zatknutí mučení. Ahmadiovia často čelia spoločenskej diskriminácii, obťažovaniu a fyzickým útokom, ktoré niekedy vedú k vražde. Napríklad v Karáčí, v troch rôznych dňoch v júni 2016, traja ahmadijskí lekári - Dr. Hameed Ahmed, Dr. Abdul Hasan Isphani a Dr. Chaudhry Khaliq Ahmad boli zastrelení a zabití v rámci cielených útokov; k decembru 2016 nebolo vznesené žiadne obvinenie za tieto vraždy. Dňa 13. decembra 2016 v meste Chakwal v provincii Pundžáb niekoľko tisíc ľudí zaútočilo na komunitnú mešitu Ahmadiov, strieľajúc zo zbraní, pričom boli niekoľkí veriaci zranení skôr, ako polícia dokázala rozptýliť dav. Údajne bola mešita napadnutá, pretože komunita oslavovala narodeniny proroka Mohameda."

E) EASO Správa o krajine pôvodu Pakistan – bezpečnostná situácia, August 2017⁶

"Podľa The Diplomat je sektárske násilie v Pakistane naďalej hrozbou bezpečnostnej situácie v Pakistane a pohraničnom regióne. Šíiti, ale aj sunniti (vrátane Barelvov a Súfistov), Ahmadiovia, kresťania a hinduisti sú obeťami nábožensky motivovaného násillia, najmä vykonávaného radikálnymi militantnými skupinami. Väčšina obetí sektárskeho násillia sú členmi šíitskej vetvy islamu, ktorá tvorí približne 25% obyvateľstva v Pakistane. Rôzne militantné skupiny Deobandi, ako napríklad Lashkar-e-Jhangvi (LeJ), Jundullah a frakcie TTP, sa zameriavajú na šíitsku komunitu. Podľa jedného zdroja sa násilie, ktoré bolo pôvodne obmedzené na šíitov, teraz rozširuje aj na umiernených sunnitov, ak nie sú dostatočne ortodoxní. Aj kresťanská komunita v Pakistane je častým cieľom náboženského násillia, zatiaľ čo Ahmadiovia sú aj naďalej cieľom útokov militantných extrémistov. Podľa USCIRF sú títo často obeťami právnej, inštitucionálnej a sociálnej diskriminácie."

F) Riaditeľstvo pre výskum, prísťahovalecká a utečenecká rada Kanady, Ottawa, Pakistan: náboženské a etnické skupiny v Rabwah, vrátane veľkosti obyvateľstva a regionálnej distribúcie; dostupnosť zamestnania a bývania pre

⁶ https://www.ecoi.net/file_upload/90_1502086047_201708-easo-pakistansecuritysituation2017.pdf

Ahmadiov; situácia Ahmadiov, vrátane sociálnej diskriminácie (2015-2016) [PAK105713.E]⁷

„2. Situácia Ahmadiov

Valentín hovorí, že Ahmadiovia v Rabwah "majú značnú slobodu a prosperitu" (máj 2014, 101). Podobne podľa Bajwa a Chána "v porovnaní s inými mestami Pakistanu umožňuje Rabwah veľkú mieru slobody pre Ahmadiov organizovať sa a vykonávať svoje náboženské aktivity pokojne" (Bajwa a Khan Mar.-apríl 2015, 1617). Zdroje však uvádzajú, že Ahmadiovia nesmú uskutočňovať náboženské konferencie v Rabwah (TPA 31 Dec. 2016, 62) a stretnutia náboženskej skupiny nie sú povolené orgánmi (AHRC a IHRC 2015, 53). Bajwa a Chán citujú "miestneho" z Rabwah, podľa ktorého "stretnutia v miestnych mešitách sa konajú pod dohľadom ozbrojených mužov z bezpečnosti ... zatiaľ čo v meste nie je povolené zhromaždenie viac ako 30 ľudí" (Bajwa a Khan Mar.- Apríl 2015, 1617). Ten istý zdroj ďalej uvádza, že "napriek tomu, že je mestom, ktoré je prevažne obývané Ahmadiami, zostáva [Rabwah] citlivým miestom, kde sú jednotlivci ohrození neochvejným pocitom ohrozenia, čo účinne ohrozuje ich každodenný život a rutinné aktivity" (ibid.). V britskej správe o informáciách o krajine a usmernení k Ahmadiom to podobne správa naznačuje:

zatiaľ čo niektorí Ahmadiovia vidia Rabwah ako bezpečné miesto, ktoré umožňuje väčšiu úroveň slobody ako iné oblasti, každodenný život a rutina sú ohrozené v dôsledku základného pocitu ohrozenia. Ahmadiovia žijúci v meste Rabwah môžu čeliť aj hrozbám zo strany oponentov, ktorí sa zameriavajú na oblasť kvôli veľkému počtu Ahmadiov v meste. (UK máj 2016, odsek 2.4.3)

Správa o zisteniach vyšetrovacej misie o situácii Ahmadiov v Pakistane [2], ktorú uverejnila Ázijská komisia pre ľudské práva (AHRC) a Medzinárodný výbor pre ľudské práva (IHRC), sa uvádza, že

zatiaľ čo vo veľmi krátkom čase môže existovať určité útočisko v bezpečnosti čísel, stále sa vyskytujúca hrozba pre Ahmadiov sa prejavuje s väčšou silou v Rabwah. Je to preto, že odporcovia komunity si plne uvedomujú, že v Rabwah sa nachádza koncentrácia Ahmadiov a snažia sa sústrediť svoju pozornosť na toto mesto. ... Vstup do mesta je kontrolovaný strážcami, ktorí sa ohľaduplne informujú o dôvodoch všetkých návštevníkov mesta. Obzvlášť sme sa dozvedeli, že 100% miestnych policajných síl a miestnych radcov nie sú Ahmadiovia a že mesto je zahalené moslimskou kolóniou, kde vyrástli madrasy a že susedný Chiniot je údajne ohnisko proti-ahmadijskej činnosti. (AHRC a IHRC 2015, 74)

2.1 Proti-ahmadijské zhromaždenia

⁷ https://www.ecoi.net/local_link/335565/464836_en.html

Zdroje naznačujú, že proti-ahmadijské zhromaždenia sa konajú niekoľkokrát ročne v meste Rabwah (AHRc a IHRC 2015, 53, TPA 31. decembra 2016, 62). Správa, v ktorej sa dokumentujú prípady násillia proti Ahmadiom v roku 2015, ktorú vydalo Prenasledovania Ahmadiov (TPA), internetová stránka ahmadijskeho spoločenstva, „kde zhromažďujú materiál o prenasledovaní vrátane správ a článkov národných vlád, organizácií ako Amnesty International, novín a iných“ (Balzani 2014, 123) poskytuje informácie o nasledujúcich incidentoch v meste Rabwah:

- Dňa 4. januára 2015 usporiadali moslimskí duchovní v meste Rabwah niekoľko veľmi nepriateľských proti-ahmadijských zhromaždení. Jeden duchovný údajne uviedol, že "táto misia bude pokračovať až do likvidácie odporcov Khatme Nabuwwat: Maulana Zahid ur Rashidi." V správe sa ďalej uvádza, že "niekoľko rezolúcií bolo prijatých na zhromaždení a publikovaných v denníku Aman Faisalabad", vrátane toho, že "rúhačom by sa mal udeliť trest smrti", že "záznamy o všetkých osobách spojených s Qadiani (vzdelávacími) inštitúciami v Chenab Nagar a po celej krajine by mali byť preverené" a že "Qadiani by mali byť odstránení z kľúčových postov v štátnej službe a v ozbrojených silách, ako aj zo zahraničných služieb" (TPA 31 Dec. 2015, 23).

- Medzi 29. a 30. októbrom 2015 sa konala "konferencia" so súhlasom orgánov a s účastníkmi prevažne z okolia mesta Rabwah. Účastníci údajne "rozprávali proti ahmadijskej komunite a jej starším", vrátane vyhlásení, ako napríklad: "Qadiani sú zradcami národa a krajiny" a "periodiká Qadiani používajú islamské pojmy, a tým poškodzujú pocity moslimov". "Uznesenia a požiadavky" na konferencii zahŕňali nasledovné: "Teroristická organizácia Qadiani" Khuddamul Ahmadiyya (Ahmadiho mládež) by mala byť zakázaná" a "Qadiani by by mali zostať na zozname sledovaných, dvojité štátne príslušnosť Qadianov by mala byť monitorovaná a aktívne sledovaná po celú dobu." (ibid., 65-66).

- Dňa 24. decembra 2015 sa konalo zhromaždenie zhruba 2500-3000 mužov v meste Rabwah na pamiatku narodenín proroka Mohameda. Zhromaždenie sa zastavilo v centre mesta, kde duchovní údajne používali "odporný jazyk proti Ahmadiom a ich starejším." hanlivé výroky vyslovené duchovnými obsahovali nasledovné: "Qadiani sú odpadlíci a predurčení ísť do pekla" a "Qadiani by mali napraviť svoje cesty ... inak uskutočníme kampaň, ktorá ich vymaže z povrchu zeme" (ibid., 57 -58)."

G) Úrad Spojeného kráľovstva, Informácie a usmernenia pre krajinu Pakistan: Ahmadiovia, verzia 2.0 máj 2016⁸

2.2 Hodnotenie rizika zaobchádzania zo strany štátu

2.2.3 MN a ďalší⁹ ďalej uvádza, že:

⁸ https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/566234/Pakistan- Ahmadis.pdf

⁹ <http://www.refworld.org/docid/50a3ccd72.html>

- Ak je Ahmadi schopný preukázať, že je pre jeho náboženskú identitu mimoriadne dôležité, aby v Pakistane otvorene praktizoval a otvorene prejavoval svoju vieru v rozpore s obmedzeniami uvedenými v pakistanskom trestnom kódexe (PPC) podľa oddielov 298B a 298C tým, že sa zapojí do aktivít opísaných v bode 2.2.1 vyššie, bude pravdepodobne potrebovať ochranu vzhľadom na závažnú povahu sankcií, ktoré sa potenciálne uplatňujú, ako aj riziko stíhania podľa článku 295C pre rúhanie (odsek 120i ods.). (Pozri tiež Zákonné práva);
- nemožno od Ahmadiho, pre ktorého je právo na náboženskú identitu mimoriadne dôležité realizovať a prejavovať svoju vieru v Pakistane, očakávať, že sa bude vyhýbať takémuto správaniu len, aby sa vyhol riziku prenasledovania (odsek 120ii);
- u Ahmadiho, ktorý nie je schopný preukázať, že praktizoval svoju vieru v Pakistane, alebo že tak činil na inom ako obmedzenom základe (bod 2.2.1), je všeobecne nepravdepodobné, že bude schopný preukázať, že jeho skutočnými úmyslami alebo želaniami je praktizovať a prejavovať svoju vieru otvorene po návrate v rozpore s obmedzeniami pakistanského trestného zákonníka (odsek 125). (Pozri tiež Zákonné práva);
- u Ahmadiho, u ktorého sa zistilo, že nie je primerane pravdepodobné, že sa angažuje alebo že sa chce podieľať na aktivitách v rozpore s obmedzeniami pakistanského trestného zákonníka [odsek 2.2.1], vo všeobecnosti u tohoto neexistuje reálne riziko pri návrate do Pakistanu. Rozhodovači však môžu mať potrebu zvážiť, či u tejto osoby nie je odôvodnené pravdepodobné, že bude objektom náboženského prenasledovania zo strany neštátnych aktérov po návrate v dôsledku jej významného spoločenského a / alebo obchodného profilu (odsek 127). (Pozri tiež útoky proti Ahmadiom, spoločenské zaobchádzanie a postoje a diskriminácia v zamestnaní a vzdelávaní); a
- rozhodovač musí zvážiť úmysly alebo želania osoby, pokiaľ ide o jej vieru, v prípade návratu do Pakistanu. To je relevantné z dôvodu potreby zistiť, či je pre náboženskú identitu osoby mimoriadne dôležité, aby praktizovala a prejavovala svoju vieru v rozpore s obmedzeniami pakistanského trestného zákonníka (PPC). Dôkazné bremeno je na osobe, aby preukázala, že má úmysel alebo želanie otvorene vykonávať a prejavovať aspekty svojej viery, ktoré nie sú povolené pakistanským trestným zákonom, a má skutočne osobitný význam pre osobu, aby si zachovala svoju náboženskú identitu. Rozhodovač musí vyhodnotiť všetky dôkazy. Správanie od príchodu do Spojeného kráľovstva môže byť tiež relevantné (odsek 123).

Zaobchádzanie zo strany neštátnych aktérov

2.2.4 (Rozsudok) **MN a ďalší** uvádza, že existujú jasné dôkazy o tom, že neštátne subjekty používajú protiahmadijské právne predpisy na vyhrážanie sa a obťažovanie Ahmadiov. Takéto správanie zahŕňa podávanie prvých informačných správ (FIR) (prvý krok v akejkoľvek trestnom konaní), čo môže viesť k zadržaniu osoby, zatiaľčo je vedené trestné stíhanie. Ahmadiovia sú tiež predmetom útokov neštátnych subjektov zo sektorov väčšinového sunnitského moslimského obyvateľstva (odsek 119i). (Pozri tiež Zákonné práva, Útoky proti Ahmadiom a Spoločenské zaobchádzanie a postoje)

2.2.5 Sociálna diskriminácia a nenávisťné prejavy / propaganda proti komunite Ahmadi je rozšírená. Nenávisťné prejavy sú často nekriticky pokrývané médiami. Niektorí Ahmadiovia sa zdráhajú odhaliť svoju vieru z tohto dôvodu. Rovnako ako cielené útoky a obvinenia z rúhania, ničenie alebo znesvätenie majetku a bohoslužieb Ahmadiov.

2.2.6 Ahmadiovia boli tiež vystavení "kampaniam zameraným na hospodárske vylúčenie", vrátane hrozieb smrti, proti ahmadijským podnikateľom vo všetkých triedach. Ahmadiovia sú bežne obťažovaní a diskriminovaní v školách a vzdelávacích inštitúciách.

2.3 Ochrana

2.3.1 Ak má osoba starch z prenasledovania/zlého zaobchádzania zo strany štátu, nebude môcť využívať ochranu orgánov.

2.3.2 (Rozsudok) **MN a ďalší** uvádza, že potreba ochrany sa týka rovnako mužov a žien. Neexistuje žiadny dôvod na to, aby sa uvažovalo o tom, že ahmadijské ženy ako celok sú osobitným alebo dodatočným rizikom; rozhodnutie o tom, že by nemali navštevovať mešity v Pakistane, urobil komunita Ahmadi po útokoch na mešity v Lahore v roku 2010. Neexistujú dôkazy o tom, že boli predovšetkým ženy cieľom týchto útokov (odsek 121). (Pozri tiež *Ženy*)

2.3.3 Ak má osoba starch z prenasledovania/zlého zaobchádzania zo strany neštátnych aktérov, je nepravdepodobné, že by mohla získať účinnú štátnu ochranu od orgánov.

2.3.4 Existujú správy, že polícia je niekedy neúčinná alebo neochotná chrániť komunitu Ahmadiov pred násilím alebo vyšetrovať ho. Páchatelia násilia voči náboženským a sektárskym menšinám sú len zriedka zadržaní a odsúdení.

2.3.5 Ahmadiovia sa môžu zdráhať nahlásiť incidenty polícii z obavy, že budú čeliť zatýkaniu a stíhaniu podľa zákona o rúhaní alebo proti-ahmadijských zákonov. Okrem toho Ahmadiovia považujú incident za súčasť každodenného života a pravidelne ich neoznamujú. Existujú správy, že niektorí sudcovia pod tlakom extrémistických duchovných alebo právnikov sa cítia nútení odvolať akékoľvek priaznivé rozhodnutia voči Ahmadiom. (Pozri tiež *Zákonné práva, Štátne zaobchádzanie a postoje a reakcia štátu*).

2.4 Vnútorne presídlenie

2.4.1 Ak má osoba starch z prenasledovania/zlého zaobchádzania zo strany štátu, nebude pre ňu možné presídliť sa, aby unikla tomuto riziku.

2.4.2 (Rozsudok) **MN a iní** uvádza, že vzhľadom na celoštátny účinok proti-ahmadijskej legislatívy v Pakistane, voľba vnútorného presídlenia, predtým považovaná za dostupnú v Rabwah, nie je vo všeobecnosti primerane dostupná pre osoby, ktoré si skutočne želajú

praktizovať a manifestovať svoju vieru otvorene v Pakistane v rozpore s obmedzeniami pakistanského trestného zákonníka (odsek 124).

2.4.3 Aj keď niektorí Ahmadiovia vnímajú Rabwah ako bezpečné miesto, ktoré umožňuje väčšiu úroveň slobody ako iné oblasti, každodenný život a rutina sú skompromitované kvôli základnému pocitu ohrozenia. Ahmadiovia žijúci v meste Rabwah môžu čeliť aj hrozbám zo strany oponentov, ktorí sa zameriavajú na oblasť kvôli veľkému počtu Ahmadiov v meste. (Pozri tiež Komunita Ahmadiov v Pakistane)

2.4.4 Ak má osoba starch z prenasledovania/zlého zaobchádzania zo strany neštátnych aktérov, môže sa tomu vyhnúť presídlením na iné miesto v Pakistane. Bude to možné len za predpokladu, že tam neexistuje pre ňu riziko a nie je neprimerané od tejto osoby očakávať, že tak urobí. V takýchto prípadoch musia rozhodovači zvážiť relevantnosť a primeranosť vnútorného presídlenia v jednotlivých prípadoch pri zohľadnení individuálnych okolností konkrétnej osoby. Ak riziko pochádza od neštátnych subjektov, ktorí sa vyhrážajú podaním žaloby v rámci proti-ahmadijských právnych predpisov, je nepravdepodobné, že by bolo možné realizovať vnútorné presídlenie na základe bodu 2.4.2. "

**H) Rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených prípadoch Y (C-71/11) a Z (C-99/11),
zo dňa 5. septembra 2012¹⁰**

„Y vstúpil na územie Nemecka v januári 2004 a Z v auguste 2003, pričom v Nemecku požiadali o azyl a ochranu ako utečenci. Na podporu svojich príslušných žiadostí tvrdili, že skutočnosť, že patria do moslimského spoločenstva Ahmadija, ktoré je islamským reformným hnutím, ich prinútila opustiť ich krajinu pôvodu. V tejto súvislosti konkrétnejšie Y uviedol, že v dedine, z ktorej pochádza, ho niekoľkokrát napadla skupina jednotlivcov a na modlitebňu mu hádzala kamene. Tieto osoby sa mu vyhrážali smrťou a podali na neho trestné oznámenie na políciu za urážku proroka Mohameda. Z tvrdil, že bol týraný a väznený z dôvodu svojho náboženského presvedčenia.

Z vnútroštátnych rozhodnutí vyplýva, že § 298 C pakistanského trestného zákonníka stanovuje, že členovia spoločenstva Ahmadija sa potrestajú trestom odňatia slobody až tri roky alebo peňažným trestom, ak tvrdia, že sú moslimovia, ak označujú svoju vieru ako islam, ak svoju vieru hlásajú alebo propagujú alebo ak vyzývajú iných ľudí, aby sa pridali k ich náboženstvu. Okrem toho na základe § 295 C toho istého trestného zákonníka sa každý, kto uráža meno proroka Mohameda, potrestá trestom smrti alebo trestom odňatia slobody na doživotie.

¹⁰

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=9ea7d2dc30d6dd7f369e7d1a405ab013e9404a930af9.e34KaxiLc3qMb40Rch0SaxyMbNf0?text=&docid=126364&pageIndex=0&doclang=SK&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1631622>

V rozsudkoch z 13. novembra 2008 Sächsisches Oberverwaltungsgericht zastával názor, že pre ahmadíjca v Pakistane, ktorý je úzko spätý so svojím náboženstvom a ku ktorého presvedčeniu patrí najmä prejav viery na verejnosti, predstavuje situácia v tomto štáte závažné porušenie slobody náboženského vyznania. Vzhľadom na hroziace prísne tresty, ako aj na množstvo slobodne vykonaných útokov extrémistických skupín, je pre ahmadíjca podľa zdravého rozumu vhodné, aby sa vzdal všetkých verejných náboženských aktivít.

Podľa konštatovaní Sächsisches Oberverwaltungsgericht sú Y a Z veľmi silno pripútaní k svojej viere a v Pakistane žili v tejto viere aktívne. V Nemecku pokračujú vo svojej viere a domnievajú sa, že verejné prejavovanie ich viery je pre nich nevyhnuté na zachovanie ich náboženskej identity.

Bundesamt a Bundesbeauftragter podali proti uvedeným rozsudkom opravný prostriedok „Revision“ na Bundesverwaltungsgericht (spolkový správny súd), pričom tvrdili, že odvolací súd veľmi široko vyložil pôsobnosť článku 9 a článku 10 ods. 1 písm. b) smernice.

Bundesamt a Bundesbeauftragter sa domnievali, pričom poukazovali na judikatúru, ktorá platila v Nemecku pred prebratím smernice v roku 2007 a podľa ktorej ide o prenasledovanie relevantné z hľadiska práva na azyl len v prípade zásahu do „podstaty“ slobody náboženského vyznania, nie však v prípade obmedzenia verejného prejavovania viery, že obmedzenia pre ahmadíjcov v Pakistane, ktoré sa týkajú prejavovania ich viery na verejnosti, nepredstavujú zásah do tejto „podstaty“.

Vzhľadom na tieto skutočnosti Bundesverwaltungsgericht rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky, ktoré sú formulované takmer rovnako ako vo veciach C-71/11 a C-99/11:

„1. Má sa článok 9 ods. 1 písm. a) smernice... vykladať v tom zmysle, že nie každý zásah do slobody náboženského vyznania, ktorý je v rozpore s článkom 9 EDĽP, predstavuje čin prenasledovania v zmysle prvého z ustanovení..., ale že o závažné porušenie slobody náboženského vyznania ako jedného zo základných ľudských práv ide len vtedy, ak je zasiahnutá podstata tejto slobody?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

a) Je podstata slobody náboženského vyznania obmedzená na vyznávanie viery a jej prejavy v domácnosti a susedstve, alebo môže čin prenasledovania v zmysle článku 9 ods. 1 písm. a) smernice... spočívať aj v tom, že prejav viery na verejnosti predstavuje v krajine pôvodu hrozbu pre život, telesnú integritu alebo osobnú slobodu, a preto sa ho žiadateľ vzdá?

b) Ak súčasťou podstaty slobody náboženského vyznania môžu byť aj určité náboženské prejavy na verejnosti:

- *postačuje v tomto prípade na to, aby išlo o závažné porušenie náboženskej slobody, ak žiadateľ z vlastného pohľadu považuje uvedené náboženské prejavy za nevyhnutné na zachovanie svojej náboženskej identity,*
- *alebo je okrem toho potrebné, aby náboženské spoločenstvo, do ktorého žiadateľ patrí, pokladalo tieto náboženské prejavy za hlavnú súčasť svojej vierouky,*
- *alebo môžu z iných okolností, napríklad zo všeobecných pomerov v krajine pôvodu, vyplynúť ďalšie obmedzenia?*

3. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, ide o oprávnenú obavu pred prenasledovaním v zmysle článku 2 písm. c) smernice... v prípade, ak je isté, že žiadateľ po návrate do krajiny pôvodu bude vykonávať náboženské prejavy, ktoré nie sú súčasťou podstaty slobody náboženského vyznania, a tieto prejavy môžu viesť k ohrozeniu života, telesnej integrity alebo osobnej slobody, alebo možno od žiadateľa oprávnene očakávať, že sa v budúcnosti vzdá takýchto prejavov?“

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 9 ods. 1 písm. a) smernice Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany je potrebné vykladať v tom zmysle, že:

- **každý zásah do práva na slobodu náboženského vyznania, ktorý je v rozpore s článkom 10 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, nemôže predstavovať „čin prenasledovania“ v zmysle uvedeného ustanovenia tejto smernice,**
- **existencia činu prenasledovania môže vyplývať zo zásahu do vonkajšieho prejavu uvedenej slobody a**
- **na účely posúdenia toho, či zásah do práva na slobodu náboženského vyznania, ktorý je v rozpore s článkom 10 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, môže predstavovať „čin prenasledovania“, musia príslušné orgány s ohľadom na osobnú situáciu dotknutej osoby overiť, či tejto osobe z dôvodu výkonu tejto slobody v jej krajine pôvodu vznikne skutočné riziko, najmä že bude prenasledovaná alebo že bude zo strany jedného z aktérov vymenovaného v článku 6 smernice 2004/83 predmetom nel'udského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestov.**

2. Článok 2 písm. c) smernice 2004/83 je potrebné vykladať v tom zmysle, že obava žiadateľa z prenasledovania je oprávnená vtedy, ak príslušné orgány s ohľadom na osobnú situáciu žiadateľa zastávajú názor, že je dôvodné sa domnievať, že po jeho

návrate do jeho krajiny pôvodu bude vykonávať náboženské úkony, ktoré ho vystavia skutočnému riziku prenasledovania. Pri individuálnom posudzovaní žiadosti o získanie postavenia utečenca uvedené orgány od žiadateľa nemôžu odôvodnene požadovať, aby sa týchto svojich náboženských úkonov vzdal.“

Country Origin Report – Pakistan – Situation of Ahmadi minority religious group

A) UNHCR: Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, January 2017, HCR/EG/PAK/17/01¹¹

“Potential Risk Profiles

Ahmadis

The Ahmadiyya Jama'at (or Ahmadi movement) was established in 1889 in India as a reformist movement within Islam. Estimates for the size of the Ahmadi population in Pakistan vary from 126,000 to several million. The headquarters of the Ahmadi community in Pakistan are in Rabwah, Punjab province, where Ahmadis are reported to constitute over 97 per cent of the population. Ahmadis self-identify as Muslims. However, they hold beliefs that differ from mainstream Sunni interpretations of fundamental Islamic concepts, which are viewed by some Muslims as un-Islamic and blasphemous. Opposition to Ahmadis from the mainstream Muslim community in Pakistan reportedly mainly stems from differences in belief with respect to the Prophet Muhammad, in particular the belief that Prophet Muhammad is the final Prophet. According to research conducted by the Pew Research Center in 2011, 66 per cent of Muslims in Pakistan responded that Ahmadis are not Muslims, while only seven per cent accepted Ahmadis as Muslims. In December 2015, at a meeting of Pakistan's Council of Islamic Ideology, the chairman reportedly called on the gathering to consider whether Ahmadis should be considered murtads that have rejected Islam.

a) Legislative Framework

Concerning Ahmadi Individuals Pursuant to a constitutional amendment in 1974, Ahmadis were declared a 'non-Muslim' minority, and consequently are prohibited from belonging to the Muslim religious community in Pakistan. In 1984, former President Zia ul-Haq introduced Sections 298B and 298C into the Penal Code through Ordinance No. XX.190 (See also Section III.C.) Pursuant to Section 298B, Ahmadis' use of epithets, descriptions and titles reserved for certain holy personages and places constitutes an offence punishable with imprisonment for up to three years and a fine.

Section 298C prohibits an Ahmadi from “directly or indirectly” “pos[ing]” as a Muslim, from “call[ing], or refer[ing] to, his faith as Islam”, and from “preach[ing] or propoagat[ing] his faith”. These sections impose discriminatory measures: Ahmadis are prohibited from practising their religion, from worshiping in private or in public, from any form of religious instruction and

¹¹ https://www.ecoi.net/file_upload/90_1490341007_2017-01-unhcr-pakistan-religious-minorities.pdf

from publishing or disseminating their religious materials. These criminal provisions also make it illegal for Ahmadis to refer to their founder as a Prophet or to refer to their holy personages by their religious salutations; to refer to their places of worship as mosques; to use the traditional Islamic form of greeting; to use the Islamic call to prayer, known as the Azan (or Adhan), or to refer to their own call to prayer as Azan.

Moreover, the language used in Sections 298B and 298C allows for a broad range of interpretations, reportedly creating scope for abuse. For instance, Section 298C stipulates that any person of the Ahmadi group who “by words, either spoken or written, or by visible representation, or in any manner whatsoever outrages the feelings of Muslims shall be punished”. Ahmadis who are convicted under Section 298C may be sentenced to up to three years imprisonment and/or a fine.

Through these anti-Ahmadi laws, the State has imposed severe restrictions on the non-derogable right to freedom of religion of Ahmadi individuals in Pakistan¹². The anti-Ahmadi and blasphemy laws are reportedly often used by State authorities as well as by members of society to target and harass followers of, and converts to, the Ahmadi faith. The vague wording of Section 295C has reportedly particularly affected Ahmadi individuals, as in some cases, judges have reportedly interpreted the expression of Ahmadi religious beliefs by Ahmadis as a form of blasphemy. In 2015, according to Ahmadi groups, authorities charged 11 Ahmadis with offences in religion-related cases during the year, of whom six were taken into custody. According to reports, members of the Ahmadi community are often accused of religious offences on false grounds or to settle personal or business disputes.

b) Situation of Ahmadi Individuals in Pakistan

Ahmadi individuals face discrimination as a result of State-sanctioned measures which impose limitations on the civil and political rights of Ahmadi individuals. Pakistani passports reportedly include information about the bearer’s religious affiliation. Muslims who apply for a passport are required to make a declaration to the effect that they denounce the Ahmadiyya movement’s founder as a false prophet and his followers as non-Muslims, and must declare that they believe the Prophet Muhammad is the final prophet. This declaration effectively means that Ahmadis must either deny their faith or forego the possibility of obtaining a passport. It also means that Ahmadis cannot rely on government programmes to fund and

¹² “In 2015, the Pakistani government continued to perpetrate and tolerate systematic, ongoing, and egregious religious freedom violations. Religiously-discriminatory constitutional provisions and legislation, such as the country’s blasphemy law and anti-Ahmadiyya laws, intrinsically violate international standards of freedom of religion or belief and result in prosecutions and imprisonments.” USCIRF, Annual Report 2016 - Tier 1 CPCs Recommended by USCIRF - Pakistan, 2 May 2016, <http://www.refworld.org/docid/57307ced15.html>. “We earlier concluded that the legislation restricting Ahmadis is a disproportionate measure that furthermore undermines the fundamental right to religious expression.” MN and others (Ahmadis - Country Conditions - Risk) Pakistan Pakistan v. the Secretary of State for the Home Department, CG [2012] UKUT 00389(IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 13 November 2012, <http://www.refworld.org/docid/50a3ccd72.html>, para. 115.

facilitate hajj travel. While national identity cards do not display information about the bearer's religion, the National Database and Registration Authority (NADRA) collects information about the applicant's religion, and Muslim applicants must make a similar declaration as for passport applications. Ahmadis who register as Muslims and who sign the declaration may be at risk of being prosecuted for "posing" as Muslims under Section 298C of the Penal Code.

Between 1985 and 2002, the electoral system required non-Muslims to register on a separate voting list from Muslims. In 2002, the Electoral Commission of Pakistan implemented reforms and abolished this discriminatory requirement and segregation between Muslims and non-Muslims. However, despite these changes, Ahmadis are reportedly still forbidden to register on the general voters' list, and must still register on a separate list maintained solely for Ahmadis. In October 2015, Ahmadis in Lahore and other districts of Punjab province reportedly boycotted the local polls and elections in protest of being registered on a separate voting list.

There are also reports that some Cantonment Boards refuse to register the marriages of Ahmadi individuals.

Despite the Constitution prohibiting discrimination on religious grounds with regard to admission to any State-funded educational institutions, prospective students must reportedly declare their religious affiliation on their application forms for both State-funded and private educational institutions. Those who identify themselves as Muslim must declare in writing that they believe in the finality of the Prophethood, a requirement that excludes Ahmadis. Those who identify as Ahmadis are reported to face discrimination in access to higher education.

Although pursuant to section 298B(1) of the Penal Code Ahmadis are forbidden from calling their places of worship mosques, there are reportedly no formal restrictions on establishing places of worship. In practice, however, local authorities reportedly often refuse Ahmadi permission to build places of worship, and existing ones are at times closed, destroyed, desecrated or illegally expropriated, with the authorities reportedly often supporting such acts or being complicit in them. Non-Muslim missionary activity is reported to be permitted provided that there is no preaching against Islam and that the missionaries acknowledge that they are not Muslim, which excludes Ahmadis.

Ahmadis have also reportedly been prohibited by State authorities from holding conferences or gatherings since 1983. The sale of Ahmadi religious publications is reportedly banned. In January 2016, a store owner in Rabwah was reportedly sentenced to five years in prison on blasphemy charges and three years on terrorism charges, for propagating the Ahmadi faith by selling copies of the Quran and Ahmadi publications. There are reports that in the wake of the adoption of the NAP, measures that were announced with the objective of furthering the

protection of religious minorities, such as steps against hate speech, have in practice been used to prohibit Ahmadi publications. On 5 December 2016, the headquarters of Pakistan's Ahmadi community in Rabwah were reportedly raided by Punjab's Counter Terrorism Department (CTD): four Ahmadi individuals were reportedly arrested and First Information Reports against nine individuals in total were registered under Sections 298B and 298C of the Penal Code for allegedly publishing banned literature.

State authorities are reported to frequently fail to provide adequate protection to Ahmadi individuals (see also Section IV, Situation of Religious Minorities in Pakistan). Crimes and acts of violence against Ahmadis are reportedly not consistently investigated and perpetrators of such crimes are reportedly rarely brought to justice. Intimidation tactics and pressure on authorities from Islamic fundamentalist groups reportedly contribute to the unwillingness of the State to intervene in, investigate, or to prosecute religious violence or crimes. For example, State authorities have reportedly failed to bring to justice those responsible for the attacks against members of the Ahmadi community which resulted in the deaths of a grandmother and her two grandchildren in July 2014. On 28 August 2015, the Punjab Provincial Assembly was reported to have passed a resolution criticizing the former Pakistani High Commissioner to the United Kingdom, for publically questioning the anti-Ahmadi law.

Furthermore, there are reports of the police perpetrating violence against Ahmadi individuals, or failing to act to prevent violence against Ahmadi individuals in their care.

Anti-Ahmadi sentiments are reportedly tolerated and condoned by the authorities. The government has been criticized for "looking the other way" and for failing to stop extremists who engage in hate speech and incite violence against Ahmadi communities. Anti-Ahmadi hate speech and incitement of violence against Ahmadis, including by Islamic scholars, reportedly remains largely unchecked and/or unpunished by the authorities.

State authorities reportedly also themselves discriminate against the Ahmadi community. For example, in March 2016 an advertisement for the auction of residential and commercial land in Chiniot district by the Punjab and Town Planning Agency (PHTPA) reportedly stated that "anyone related to the Qadiani/Ahmadi/Lahori/Mirzai sects cannot participate in the Area Development Scheme Muslim Colony, Chenab Nagar", which is where the Ahmadi headquarters are situated.

c) Treatment of Ahmadi Individuals by Non-State Actors

Repressive and discriminatory legislation coupled with State-sanctioned discriminatory practices have reportedly fostered a culture of religious intolerance and impunity. Consequently, members of the Ahmadi community are reportedly left vulnerable to abuse, violence including killings, harassment and intimidation at the hands of members of the community. Since the attack in 2010 on two Ahmadi mosques in Lahore where an estimated

94 people were killed, religiously motivated violence and targeted killings of Ahmadis have reportedly continued. For example, in June 2016, an Ahmadi man was reportedly shot and killed by armed men outside his house in Attock; in May 2016, an Ahmadi man was killed in Karachi by armed men; in March 2016 an Ahmadi man was reportedly stabbed and killed as he came out of his house in Sheikhpura district in Punjab; and in January 2016, an Ahmadi man was shot in Rabwah by armed men and died later in hospital. According to the Jinnah Institute, collecting data on crimes against Ahmadis remains a challenge, with one of the largest hurdles being self-censorship by local and national media in reporting instances of hate crime and violence against Ahmadis. According to available data, in 2014-2015, 39 Ahmadis were killed in religiously inspired attacks. The majority of incidents against Ahmadis reportedly occur in Punjab and Sindh, with some incidents reported in Balochistan. There are also continued reports of the destruction and desecration of Ahmadi mosques. In December 2016 hundreds of people were reported to have attacked an Ahmadi place of worship in the Chakwal district of Punjab. Members of Ahmadi communities report living in constant fear of harm. The traditional style of clothing worn by Ahmadi women reportedly increases their visibility and thus their vulnerability. According to Ahmadi groups, Ahmadi women no longer feel safe to attend Ahmadi mosques for prayers or other ceremonies, even their own marriage ceremonies.

Allegations of blasphemy against Ahmadi individuals are reported to have led to mob violence and killings. For example, on 20 November 2015 a mob reportedly torched a factory in Jhelum owned by an Ahmadi man, after it was reported to a local cleric that pages of the Quran had been thrown in a furnace in the factory. The following day a mob reportedly broke through a police cordon and set fire to an Ahmadi place of worship in Jhelum. In July 2014, in response to allegations of an Ahmadi man posting blasphemous content on his Facebook page, a large mob reportedly attacked the man's house, and set fire to other houses in the area, resulting in the death of a grandmother and her two grandchildren.

Rallies and hate campaigns promoting intolerance and discrimination against Ahmadis, whether through traditional media, or the distribution of pamphlets, use of stickers and wall graffiti, are reported across the country. In September 2016, the Council of Complaints of the Pakistan Electronic Media Regularity Authority reportedly dismissed complaints from members of the Ahmadi community against "provocative" remarks about Ahmadis by two hosts of Neo TV station; the meeting held by the Council was reportedly interrupted by a group of lawyers led by the Lahore High Court Bar Association who demanded the Ahmadis' complaint be quashed. In April 2016 during a speech at a political rally, former Prime Minister (2012 – 2013) and PPP leader Raja Parvez Ashraf reportedly referred to "the Problem of [Ahmadis]" and claimed that his party "shut them up, broke their neck and buried the [Ahmadi] problem". In December 2015, a shopkeeper at a large shopping centre in Lahore reportedly put up a poster containing derogatory remarks and barring Ahmadis from entering the shop. After social media spread the news that police had arrested the shopkeeper, hundreds of people reportedly gathered outside the shopping centre to protest. Anti-Ahmadi

groups, including the Khatm-e-nabuwat (meaning the Finality of Prophethood) reportedly organize regular rallies and conferences against the Ahmadi community; according to media reports, some anti-Ahmadi groups, including the Khatm-e-nabuwat “call upon followers to consider killing Ahmadis a religious obligation”.

Hate speech against Ahmadis has been reported within educational institutions; allegations of blasphemy have in some cases reportedly led to Ahmadi teachers being fired. Ahmadi groups report that Ahmadi employees in other sectors have also been harassed and in some cases forced to leave their job by co-workers once their identity as an Ahmadi was revealed. Ahmadi professionals and small business owners have reportedly been subjected to what they described as “economic exclusion campaigns” or “economic boycotts” primarily by “local religious groups from all sects of majoritarian Islam”; as a result many Ahmadi business owners have reportedly had to relocate to other areas.

In light of the foregoing, UNHCR considers that members of the Ahmadi community, including those targeted by militant groups or charged with criminal offences under the blasphemy or anti-Ahmadi provisions, are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case.”

B) USDOS – US Department of state, 2016 Report on International Religious Freedom – Pakistan, 15 August 2017¹³

“Ahmadiyya Muslim Community leaders and human rights organizations continued to express concerns about the government’s targeting of Ahmadis for blasphemy, and Ahmadis continued to be affected by discriminatory and ambiguous legislation that denied them basic rights.

Throughout the year, Ahmadi community members were killed by unknown assailants in what appeared to be targeted attacks. There were reports of continued efforts by individuals to coerce religious minorities to convert to Islam, including forced conversions of young girls and continued discrimination against minorities in employment. There also continued to be reports of attacks on the holy places, cemeteries, and religious symbols of religious minorities.

According to the constitution and the penal code, Ahmadis are not Muslims and may not call themselves Muslims or assert they are adherents of Islam. The penal code bans them from preaching or propagating their religious beliefs, proselytizing, or “insulting the religious feelings of Muslims.” The punishment for violation of these provisions is imprisonment for up to three years and a fine. The law bans the sale of Ahmadiyya religious literature.

¹³ https://www.ecoi.net/local_link/345198/476349_en.html

There were multiple instances of what appeared to be targeted killings of Ahmadi community members. On November 27, gunmen on a motorbike killed an Ahmadi man in Karachi. On June 4, unidentified gunmen killed an Ahmadi pharmacy owner in the city of Attock in Punjab. On March 1, unidentified assailants stabbed an Ahmadi man to death near Punjab's Sheikhpura District. Assailants on motorbikes shot and killed an Ahmadi man on May 25, and an Ahmadi doctor was shot in his clinic on June 20, with no witnesses; both killings occurred in Ahmadi community neighborhoods in Karachi.

Ahmadi representatives reported extremists, including a representative from religious political party Jamaat-e-Islami (JI) and a Punjab assembly member from the Pakistani Muslim League (PML-N), held a rally in Rabwah, Punjab, the Ahmadiyya community's center in Pakistan, calling for killing of Ahmadis and claiming the group was anti-Islamic and anti-Pakistan."

C) Human Rights Watch, World Report 2017 – Pakistan, 12 January 2017¹⁴

„Religious Minorities

At least 19 people remained on death row after being convicted under Pakistan's draconian blasphemy law and hundreds awaited trial. Most of those facing blasphemy are members of religious minorities, often victimized by these charges due to personal disputes.

The government continued to actively encourage legal and procedural discrimination against members of the Ahmadiyah religious community by failing to repeal discriminatory laws."

D) U.S. Commission on International Religious Freedom, Annual Report 2017 – Pakistan¹⁵

"During the past year, the Pakistani government continued to perpetrate and tolerate systematic, ongoing, and egregious religious freedom violations. Religiously discriminatory constitutional provisions and legislation, such as the country's blasphemy and anti-Ahmadiyya laws, continue to result in prosecutions and imprisonments. At least 40 individuals have been sentenced to death or are serving life sentences for blasphemy, including two Christians who received death sentences in June 2016. During the year, an Ahmadi and a Shi'a Muslim were convicted and imprisoned for five years, and four Ahmadis were charged under the anti-Ahmadiyya provisions. Religious minority communities, including Christians, Hindus, Ahmadis, and Shi'a Muslims, also experience religiously motivated and sectarian violence from both terrorist organizations and individuals within society; the government's longstanding failure to prevent or prosecute such violence has created a deep-rooted climate of impunity that has emboldened extremist actors. Provincial

¹⁴ https://www.ecoi.net/local_link/335171/463753_en.html

¹⁵ https://www.ecoi.net/file_upload/5250_1494486459_pakistan-2017.pdf

textbooks with discriminatory content against minorities remain a significant concern. Reports also continue of forced conversions and marriages of Hindu and Christian girls and women, although the Pakistani government took some positive steps on this issue and made other encouraging gestures toward religious minorities. Based on these violations, USCIRF again finds in 2017 that Pakistan merits designation as a “country of particular concern,” or CPC, under the International Religious Freedom Act (IRFA), as it has found since 2002.

September 2016 marked the 42nd anniversary of Pakistan’s second amendment to its constitution that declared Ahmadis to be “non-Muslims.” Additionally, Penal Code section 298 makes it criminal for Ahmadis to refer to themselves as Muslims; preach, propagate, or disseminate materials on their faith; or refer to their houses of worship as mosques. They also are prohibited from voting. In January 2016, Abdul Shakoor, an optician and store owner in Rabwah, Punjab Province, was sentenced to five years in prison on blasphemy charges and three years on terrorism charges, to be served concurrently, for propagating the Ahmadiyya Muslim faith by selling copies of the Qur’an and Ahmadiyya publications. His Shi’a Muslim store manager, Mazhar Sipra, also was sentenced to five years on terrorism charges. Both have appealed their sentences. On December 5, 2016, Punjab Province’s Counter Terrorism Department raided the publications and audit offices of the Ahmadiyya community. Police beat several people and arrested four Ahmadis, who were later charged with violating Penal Code article 298-C and provisions in the country’s Anti-Terrorism Act. Reportedly, they were tortured after being arrested. Ahmadis frequently face societal discrimination, harassment, and physical attacks, sometimes resulting in murder. For example, in Karachi, on three different days in June 2016, three Ahmadi doctors—Dr. Hameed Ahmed, Dr. Abdul Hasan Isphani, and Dr. Chaudhry Khaliq Ahmad—were shot and killed in targeted attacks; as of December 2016, no charges had been brought. On December 13, 2016, in Chakwal, Punjab Province, several thousand people stormed an Ahmadiyya community mosque, firing weapons and wounding several worshippers before police were able to disperse the mob. Reportedly, the mosque was attacked because the community was celebrating the Prophet Muhammad’s birthday.”

E) EASO Country of Origin Information Report Pakistan Security Situation, August 2017¹⁶

“Sectarian violence across Pakistan continues to be a threat to the security situation in Pakistan and the broader region, according to The Diplomat. Shias, but also Sunnis (including Barelvi and Sufis), Ahmadis, Christians and Hindus are victims of religiously motivated violence, especially carried out by radical militant groups. Most of the victims of sectarian violence are members of the Shia branch of Islam, who comprise approximately 25 % of the population in Pakistan. Various Deobandi militant groups, such as Lashkar-e-Jhangvi (LeJ), Jundullah and factions of the TTP, target the Shia community. According to one source, the violence that was originally limited to Shias now extends to moderate Sunnis

¹⁶ https://www.ecoi.net/file_upload/90_1502086047_201708-easo-pakistansecuritysituation2017.pdf

as well, if they are seen as not being sufficiently orthodox. Also the Christian community in Pakistan is a frequent target of sectarian violence, whilst Ahmadis continue to be targeted by militant extremists. They are often the victims of legal, institutional and social discrimination, according to USCIRF.”

F) Research Directorate, Immigration and Refugee Board of Canada, Ottawa, Pakistan: Religious and ethnic groups in Rabwah, including population size and regional distribution; availability of employment and housing for Ahmadis; situation of Ahmadis, including social discrimination (2015-2016) [PAK105713.E]¹⁷

„2. Situation of Ahmadis

Valentine states that Ahmadis in Rabwah "enjoy considerable freedom and prosperity" (May 2014, 101). Similarly, according to Bajwa and Khan, "compared with other cities of Pakistan, Rabwah allows a great level of freedom to the Ahmadis to organize themselves, and carry out their religious activities peacefully" (Bajwa and Khan Mar.-Apr. 2015, 1617). However, sources report that Ahmadis are not permitted to hold religious conferences in Rabwah (TPA 31 Dec. 2016, 62) and that peaceful gatherings by the religious group are not permitted by authorities (AHRC and IHRC 2015, 53). Bajwa and Khan cite "a local" from Rabwah as stating that "[c]ommunity meetings at local mosques take place under armed security men ... while a congregation larger than 30 people is not allowed within the city" (Bajwa and Khan Mar.- Apr. 2015, 1617). The same source further states that "despite being a city that is predominantly Ahmadi, [Rabwah] remains a sensitive place, where individuals are beleaguered by an undying sense of threat, which effectively compromises their daily life and routine activities" (ibid.). The UK Country Information and Guidance report on Ahmadis similarly indicates that

[w]hilst some Ahmadis see Rabwah as a secure place, which allows a greater level of freedom than other areas, daily life and routines are compromised due to the underlying sense of threat. Ahmadis living in Rabwah may also face threats from opponents who target the area because of the large number of Ahmadis in the city. (UK May 2016, para. 2.4.3)

A report on the findings of a fact-finding mission on the situation of Ahmadis in Pakistan [2], published by the Asian Human Rights Commission (AHRC) and the International Human Rights Committee (IHRC) states that

whilst in the very short term there may be some shelter in the safety of numbers, the ever present threat for Ahmadis manifests itself with greater force in Rabwah. This is because opponents of the community are fully aware that there is a concentration of Ahmadis in Rabwah and seek to focus their attention upon this city. ... [E]ach entrance to the town is

¹⁷ https://www.ecoi.net/local_link/335565/464836_en.html

controlled by guards who vigilantly enquire into the business of all entrants to the town. Notably we learned that 100% of the local police force and local councillors are non Ahmadi and that the city is hemmed in by the Muslim Colony where madrassas have sprouted and that neighbouring Chiniot is reportedly a hotbed of anti Ahmadi activity. (AHRc and IHRC 2015, 74)

2.1 Anti-Ahmadi Rallies

Sources indicate that anti-Ahmadi rallies are held several times a year in Rabwah (AHRc and IHRC 2015, 53; TPA 31 Dec. 2016, 62). A report documenting incidents of violence against Ahmadis in 2015 produced by The Persecution of Ahmadis (TPA), a website by the Ahmadi community "where they collate material on persecution including reports and articles by national governments, organizations such as Amnesty International, newspapers, and others" (Balzani 2014, 123), provides information on the following incidents in Rabwah:

- On 4 January 2015, Muslim clerics held a "number of very hostile" anti-Ahmadi rallies in Rabwah. One cleric reportedly stated that "[t]his mission will continue until the liquidation of the deniers of the Khatme Nabuwwat: Maulana Zahid ur Rashidi." The report further states that "[s]everal resolutions were made in the rally and published in the daily Aman of Faisalabad," including that "[t]he blasphemers should be given death punishment," that "[a] record of all persons attached with Qadiani (educational) institutes in Chenab Nagar and all over the country should be checked," and that "Qadianis should be removed from key posts in civil services and in the armed forces, as also from foreign service" (TPA 31 Dec. 2015, 23).
- Between 29 and 30 October 2015, a "conference" was held with the approval of authorities and with attendants predominantly from outside Rabwah. Attendants reportedly "spoke rabidly against the Ahmadiyya community and its elders," including making statements such as: "Qadianis are traitors to the nation and the country," and "Qadiani periodicals use Islamic terms and thereby hurt the sentiments of Muslims." "Resolutions and demands" made at the conference included the following: "Qadiani 'terrorist organization' Khuddamul Ahmadiyya (Ahmadi youth) should be banned" and "Qadianis should remain on watch-list; dual nationality holder Qadianis should be monitored and actively tracked all the time" (ibid., 65-66).
- On 24 December 2015, a rally of about 2,500-3,000 men was held in Rabwah to commemorate the birthday of the Prophet Mohammad. The rally stopped at the city centre where clerics reportedly used "foul language against Ahmadis and their elders;" derogatory statements issued by the clerics included the following: "Qadianis are apostates and destined for hell" and "Qadianis should mend their ways ... otherwise we shall undertake a campaign that will wipe them off from the face of the earth" (ibid., 57-58)."

G) UK Home Office, Country Information and Guidance Pakistan: Ahmadis, Version 2.0 May 2016¹⁸

“2.2 Assessment of risk Treatment by the state

2.2.3 MN and others¹⁹ further held that:

- *if an Ahmadi is able to demonstrate that it is of particular importance to his religious identity to practise and manifest his faith openly in Pakistan in defiance of the restrictions in the Pakistan Penal Code (PPC) under sections 298B and 298C, by engaging in behaviour described in [paragraph 2.2.1 above], he or she is likely to be in need of protection, in the light of the serious nature of the sanctions that potentially apply as well as the risk of prosecution under section 295C for blasphemy (paragraph 120i). (See also Legal rights);*
- *an Ahmadi for whom it is of particular importance to their religious identity to practise and manifest their faith openly in Pakistan should not be expected to avoid engaging in such behaviour to avoid a risk of prosecution (paragraph 120ii);*
- *an Ahmadi who is not able to show that they practised their faith at all in Pakistan or that they did so on anything other than a restricted basis [paragraph 2.2.1 above] is, in general, unlikely to be able to show that their genuine intentions or wishes are to practise and manifest their faith openly on return in defiance of the restrictions in the Pakistan Penal Code (paragraph 125). (See also Legal rights);*
- *whilst an Ahmadi who has been found to be not reasonably likely to engage or wish to engage in behaviour, in defiance of the restrictions in the Pakistan Penal Code [paragraph 2.2.1 above] is, in general, not at real risk on return to Pakistan, decision makers may need to consider whether that person would nevertheless be reasonably likely to be targeted by non-state actors on return for religious persecution by reason of his/her prominent social and/or business profile (paragraph 127). (See also Attacks against Ahmadis, Societal treatment and attitudes and Discrimination in employment and education); and*
- *the decision maker must consider the person’s intentions or wishes as to his or her faith, if returned to Pakistan. This is relevant because of the need to establish whether it is of particular importance to the religious identity of the person to practise and manifest their faith contrary to the restrictions in the Pakistan Penal Code (PPC). The burden is on the person to demonstrate that any intention or wish to practise and manifest aspects of their faith openly that are not permitted by the Pakistan Penal Code is genuinely held and of particular importance to the person to preserve his or her religious identity. The decision maker needs*

¹⁸ https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/566234/Pakistan- Ahmadis.pdf

¹⁹ <http://www.refworld.org/docid/50a3ccd72.html>

to evaluate all the evidence. Behaviour since arrival in the UK may also be relevant (paragraph 123).

Treatment by non-state actors

2.2.4 MN and others held that there is clear evidence that anti-Ahmadi legislation is used by non-state actors to threaten and harass Ahmadis. This includes the filing of First Information Reports (FIRs) (the first step in any criminal proceedings) which can result in detentions whilst prosecutions are being pursued. Ahmadis are also subject to attacks by non-state actors from sectors of the majority Sunni Muslim population (paragraph 119i). (See also Legal rights, Attacks against Ahmadis and Societal treatment and attitudes)

2.2.5 Societal discrimination and hate speech/propaganda against the Ahmadi community is widespread. Hate speech is often uncritically covered by the media. Some Ahmadis are reluctant to reveal their faith on account of this. As well as targeted attacks and blasphemy allegations, Ahmadi property and places of worship have been destroyed or desecrated.

2.2.6 Ahmadis have also been subjected to “economic exclusion campaigns”, including death threats, against Ahmadi businessmen across all classes. Ahmadis are routinely harassed and discriminated against in schools and educational institutions.

2.3 Protection

2.3.1 Where the person’s fear is of ill treatment/persecution at the hands of the state, they will not be able to avail themselves of the protection of the authorities.

2.3.2 MN and others held that the need for protection applies equally to men and women. There is no basis for considering that Ahmadi women as a whole are at a particular or additional risk; the decision that they should not attend mosques in Pakistan was made by the Ahmadi Community following attacks on the mosques in Lahore in 2010. There is no evidence that women in particular were the target of those attacks (paragraph 121). (See also Women)

2.3.3 Where the person’s fear is of ill treatment/persecution at the hands of nonstate actors, they are unlikely to be able to seek effective state protection from the authorities.

2.3.4 There are reports that the police are, at times, ineffective or unwilling in protecting the Ahmadi community from, or investigating, violence against Ahmadis. The perpetrators of violence against religious and sectarian minorities are rarely apprehended and sentenced.

2.3.5 Ahmadis may be reluctant to report incidents to the police for fear of facing arrest and prosecution under the anti-Ahmadi or blasphemy laws. Additionally, Ahmadis consider the

incidents as part of daily life and do not regularly report them. There are reports that some judges, under pressure from extremist clerics or lawyers, feel forced to withdraw any favourable decisions towards Ahmadis. (See also Legal rights, State treatment and attitudes and State response).

2.4 Internal relocation

2.4.1 Where the person's fear is of ill treatment/persecution at the hands of the state, they will not be able to relocate to escape that risk.

2.4.2 MN and others held that, in light of the nationwide effect in Pakistan of the anti-Ahmadi legislation, the option of internal relocation, previously considered to be available in Rabwah, is not in general reasonably open to a person who genuinely wishes to practise and manifest their faith openly in Pakistan contrary to the restrictions of the Pakistan Penal Code (paragraph 124).

2.4.3 Whilst some Ahmadis see Rabwah as a secure place, which allows a greater level of freedom than other areas, daily life and routines are compromised due to the underlying sense of threat. Ahmadis living in Rabwah may also face threats from opponents who target the area because of the large number of Ahmadis in the city. (See also Ahmadi community in Pakistan)

2.4.4 Where the person's fear is of ill-treatment at the hands of non- state actors, they may be able to avoid this by moving elsewhere in Pakistan. This will only be the case if the risk is not present there and if it would not be unduly harsh to expect them to do so. In such cases decision makers need to consider the relevance and reasonableness of internal relocation on a case by case basis taking full account of the individual circumstances of the particular person. Where the risk stems from non-state actors threatening to bring about legal action under anti-Ahmadi legislation, it is unlikely that internal relocation will be possible in light of paragraph 2.4.2 above."

H. CJEU: Y (C-71/11),Z (C-99/11), dated 5 September 2012²⁰

„In January 2004 and August 2003 Y and Z, respectively, entered Germany and applied for asylum and protection there as refugees. In support of their respective applications, they claimed that their membership of the Muslim Ahmadiyya community, which is an Islamic reformist movement, had forced them to leave their country of origin. In particular, Y stated that on several occasions he had been beaten in his home village by a group of people and had stones thrown at him at his community's place of prayer. Those people threatened to kill

²⁰

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=9ea7d2dc30d6dd7f369e7d1a405ab013e9404a930af9.e34KaxiLc3qMb40Rch0SaxyMbNf0?text=&docid=126364&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1631622>

him and reported him to the police for insulting the Prophet Mohammed. Z claimed that he was mistreated and imprisoned as a result of his religious beliefs.

It is apparent from the orders for reference that Article 298 C of the Pakistani Criminal Code provides that members of the Ahmadiyya religious community may face imprisonment of up to three years or a fine if they claim to be Muslim, describe their faith as Islam, preach or propagate their faith or invite others to accept it. Moreover, under Article 295 C of that code, any person who defiles the name of the Prophet Mohammed may be punished by death or life imprisonment and a fine.

In its judgments of 13 November 2008, the Sächsisches Obergerverwaltungsgericht considered that, for a devout Ahmadi in Pakistan, whose religious convictions include the belief that that faith should be lived in public, the situation in that country constitutes a serious violation of religious freedom. In view of the threat of severe punishment as well as the numerous unimpeded attacks by extremist groups, common sense would suggest that an Ahmadi should refrain from all public acts of worship.

According to the findings of the Sächsisches Obergerverwaltungsgericht, Y and Z are deeply committed to their faith and their life was actively shaped by it in Pakistan. They continue to practise their religion in Germany and consider that the public practice of their faith is essential in order for them to preserve their religious identity.

The Bundesamt and the Bundesbeauftragter lodged an appeal on a point of law against those judgments before the Bundesverwaltungsgericht (Federal Administrative Court), arguing that the appeal court had interpreted the scope of Articles 9 and 10(1)(b) of the Directive too broadly.

Referring to the case-law in Germany before the transposition of the Directive in 2007, according to which there could be deemed to be persecution relevant for the purposes of the right of asylum only where there was interference with the 'core areas' of religious freedom, but not where there were restrictions on the public practice of faith, they consider that the restrictions on Ahmadis in Pakistan, which concern the practice of their faith in public, do not constitute interference with those 'core areas'.

In those circumstances, the Bundesverwaltungsgericht decided to stay the proceedings and to refer to the Court for a preliminary ruling the following questions, which are worded in almost identical terms in both Cases C-71/11 and C-99/11:

'1. Is Article 9(1)(a) of [the] Directive ... to be interpreted as meaning that not every interference with religious freedom which infringes Article 9 of the ECHR constitutes an act of persecution within the meaning of [the former provision], and that a severe violation of religious freedom as a basic human right arises only if the core area of that religious freedom is adversely affected?

2. *If Question 1 is to be answered in the affirmative:*

(a) *Is the core area of religious freedom limited to the profession and practice of faith in the areas of the home and neighbourhood, or can there be an act of persecution, within the meaning of Article 9(1)(a) of [the] Directive ..., also in cases where, in the country of origin, the observance of faith in public gives rise to a risk to life, physical integrity or freedom and the applicant accordingly abstains from such practice?*

(b) *If the core area of religious freedom can also comprise the public observance of certain religious practices:*

– *Does it suffice in that case, in order for there to be a severe violation of religious freedom, that the applicant feels that such observance of his faith is indispensable in order for him to preserve his religious identity,*

– *or is it further necessary that the religious community to which the applicant belongs should regard that religious observance as constituting a central part of its doctrine,*

– *or can further restrictions arise as a result of other circumstances, such as the general conditions in the country of origin?*

3. *If Question 1 is to be answered in the affirmative:*

Is there a well-founded fear of persecution, within the meaning of Article 2(c) of [the] Directive ..., if it is established that the applicant will carry out certain religious practices – other than those falling within the core area – after returning to the country of origin, even though they will give rise to a risk to his life, physical integrity or freedom, or can the applicant reasonably be expected to abstain from such practices?'

On those grounds, the Court (Grand Chamber) hereby rules:

1. Articles 9(1)(a) of Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or Stateless persons as refugees or as persons who otherwise need international protection and the content of the protection granted must be interpreted as meaning that:

– **not all interference with the right to freedom of religion which infringes Article 10(1) of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is capable of constituting an 'act of persecution' within the meaning of that provision of the Directive;**

– **there may be an act of persecution as a result of interference with the external manifestation of that freedom, and**

-
- *for the purpose of determining whether interference with the right to freedom of religion which infringes Article 10(1) of the Charter of Fundamental Rights of the European Union may constitute an ‘act of persecution’, the competent authorities must ascertain, in the light of the personal circumstances of the person concerned, whether that person, as a result of exercising that freedom in his country of origin, runs a genuine risk of, inter alia, being prosecuted or subject to inhuman or degrading treatment or punishment by one of the actors referred to in Article 6 of Directive 2004/83.*
2. *Article 2(c) of Directive 2004/83 must be interpreted as meaning that the applicant’s fear of being persecuted is well founded if, in the light of the applicant’s personal circumstances, the competent authorities consider that it may reasonably be thought that, upon his return to his country of origin, he will engage in religious practices which will expose him to a real risk of persecution. In assessing an application for refugee status on an individual basis, those authorities cannot reasonably expect the applicant to abstain from those religious practices.“*

Zoznam použitých zdrojov / List of Sources used

- https://www.ecoi.net/file_upload/90_1490341007_2017-01-unhcr-pakistan-religious-minorities.pdf
- https://www.ecoi.net/local_link/345198/476349_en.html
- https://www.ecoi.net/local_link/335171/463753_en.html
- https://www.ecoi.net/file_upload/5250_1494486459_pakistan-2017.pdf
- https://www.ecoi.net/file_upload/90_1502086047_201708-easo-pakistansecuritysituation2017.pdf
- https://www.ecoi.net/local_link/335565/464836_en.html
- https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/566234/Pakistan-Ahmadis.pdf
- <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=9ea7d2dc30d6dd7f369e7d1a405ab013e9404a930af9.e34KaxiLc3qMb40Rch0SaxyMbNf0?text=&docid=126364&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1631622>